

ГЛАВА VI.

Отъ праздника на Федерацията до края на
Учредителното Събрание.

Свѣтлитѣ дене минаха скоро; тѣ не можаха да харесатъ на хората, които глѣдаха на Революцията, като на една случайна злочестина, или които я кълнѣха за низвержението на законнитѣ имъ права; тие хора не влизаха въ съюзъ съ онѣзи, що искаха до тукъ да спрѣтъ прогресса на демократията, камо ли съ тие що искаха да вървятъ още напредъ: само повръщанieto назадъ можаше да ги задоволи.

И борбата се ожесточи.

Посипаха се газети и помфлети отъ страна на революционеритѣ; *Разсвѣтъ* издаванъ отъ Барера, при откриванieto на генералнитѣ щати, *Прованския Куриеринъ*, отъ Мирабо, *Брабантския Куриеринъ* отъ Камилъ Демуленъ. *Народенъ Приятель* и *Народенъ Орасторъ* отъ Марата и Фрерона, *Парижската Революция*, най-распространената отъ всички газета, отъ Лусталò, която изваждаше по нѣкога 200,000 екземпляра.

Отъ страна на роялиститѣ излизаха, *Кралския Приятель* отъ аббата Рою, *Апокалипсисъ*, *Апостолскитѣ Дѣяния* и *Пазаренъ Вѣстникъ*.

Списанията на послѣдната партия, които надминаваха съ грубия си цинизмъ революционнитѣ, бѣха щедро плащани отъ кралскитѣ доходи, за което свидѣлствуватъ двама министри, Монтшоренъ и Бертранъ де Монвилъ. Послѣдния изброява даже колко сѣ стрували на кралската касса първитѣ спречквания и първитѣ яростни викове на тая партия отъ трибуната. Работата бѣше да се накара Революцията да умрѣзне сама на себе си.

Клубоветѣ тѣй сѣщо се бѣха размножили и служеха за остень на Събранието. Много отъ членоветѣ